

[Indenrigsministeren.]

blemet op. Men mon ikke vi foreløbig bør se tiden an og håbe på, at de implicerede parter kan finde frem til en fornuftig løsning?

Jeg hæfter mig i den forbindelse særlig ved, at amtsrådet i sit møde i mandags på ny har behandlet sagen og vedtaget at lade foretage en tilbundsgående trivselsundersøgelse, der, efter hvad der er oplyst over for mig, skulle være tilendebragt omkring midten af februar, ligesom amtsrådet har udtalt, at man er indstillet på at ændre eventuelle mangler, der måtte blive påvist ved arbejdsforholdene på sygehuset, altså en tilbundsgående undersøgelse af forholdene, der giver mulighed for at tage et initiativ, inden konflikten er en realitet.

Jeg tror, at alle parter vil gøre klogt i ikke at skride til aktioner, før de nu på amtsrådets initiativ iværksatte undersøgelser er tilvejebragt, hvor alle personalegrupper går med ind, og hvor jeg tror alle må have en smule tålmodighed for at få bund i denne formentlig gennem flere år kedelige sag.

Birte Weiss: De uskrevne love herinde siger jo, at man skal takke ministeren for svaret, så jeg skynder mig at bringe det formelle i orden, hvis min næste bemærkning ikke er udtryk for den helt store taknemlighed.

Trods ministerens svar står der nemlig det tilbage, at Sygehusforeningens samarbejdsaftale ikke er blevet overholdt; jeg henviser bl. a. til § 4, stk. a og b. I øvrigt er det min opfattelse, at Forbundet for offentligt Ansatte har tilkendegivet, at man som repræsentant for sygemedhjælpere, portører og håndværkere på sygehuset allerede i denne uge vil gå ind i sagen.

Der er grund nok for ministeren til at gribe ind nu, specielt når det er et så beskedent indgreb som en fastfrysning af situationen og vi ved, det vil kunne afværge den overhængende fare for, at sygehuset delvis må lukke.

Til ministerens bemærkning om, at man ellers havde en anden gruppe sygeplejersker, som i givet fald ville sige deres stillinger op: i mine øjne er det endnu et motiv til hurtigt at gå ind i sagen, for jo længere vi venter, jo sværere vil det blive at løse denne konflikt. Dette, at grupperne står skarpt over for hin-

anden, vil absolut ikke gøre det nemmere at løse situationen, når vi når henimod 1. marts.

I øvrigt er det også et helt væsentligt punkt, at 1. marts fratræder sygeplejerskerne deres stillinger, 1. marts er de væk fra sygehuset. Det vil sige, at de allerede nu er ved at engagere sig andetsteds, og det er baggrunden for, at jeg opfordrede til en meget hurtig indsats på dette område.

Og så lige til sidst: jeg tror også, at det af hensyn til den almindelige tillidskrise imellem befolkningen og amterne vil være gavnligt, at denne sag kommer til at slutte uden alt for mange løse ender og halvdokumenterede påstande.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg tror i og for sig ikke, der er så forfærdelig stor forskel i opfattelsen mellem fru Birte Weiss og mig. Det er vel nærmere et spørgsmål om temperament, det er nærmere et spørgsmål om at være optimist eller ikke optimist, og jeg for mit vedkommende har de bedste forhåbninger om, at man når et resultat.

Når fru Birte Weiss siger, at der ikke skulle være for mange løse ender, er det i og for sig ulogisk, at man ikke vil afvente en undersøgelse, som netop skulle få de løse ender på plads, og finde en løsning på problemerne. Hverken fru Birte Weiss eller jeg eller andre kan være interesseret i, at sygehuset lukkes, og jeg har sagt, at for så vidt situationen udvikler sig på en anden måde, end jeg håber, er det klart, at jeg så må tage min stilling op og prøve at se, hvad der kan gøres.

Fru Birte Weiss peger på samarbejdsaftalen, og jeg har ledt med lys og lygte for at se, om der var en mulighed for, at man kunne sige, at proceduren ikke var i orden, men det er der ikke, for i samarbejdsaftalen på sygehusområdet, som, så vidt jeg ved, er af 1969, står der, at udvalget skal, hvis der bliver tale om indskrænkninger eller omlægninger i en institutions virksomhed, i så god tid som muligt behandle sådanne spørgsmål med det formål at gøre overgangen så lempelig som muligt for de deraf berørte personer i institutionen. Det kan ikke, synes jeg, selv med en forholdsvis mild fortolkning siges, at man har brudt noget. Men i øvrigt må jeg sige, at jeg i enhver situation ønsker